

Gepubliceerd op zondag 3 mei 2015

CHRONISCH VERMOEIDHEIDSSYNDROOM UITGELICHT CVS, wat als het u overkomt?

Op 22 april lanceerde de Wake-Up Call-beweging een nieuwe campagne. De actie wil CVS uit het medische verdomhoekje halen en de bevolking sensibiliseren. Chronische vermoeidheid kan immers iedereen overkomen.

CAROLINE HERMANS

Chronische vermoeidheid. Voor iemand die er niet bekend mee is, lijkt het eerder een abstract begrip. Ook de medische wereld wou eerst niet mee. Voor vele dokters zit CVS nog steeds tussen de oren en is het eerder een psychosomatische aandoening dan een lichamelijke ziekte. Professor Immunologie Adrian Liston spreekt dat tegen. "Vanuit een wetenschappelijk standpunt is CVS wel degelijk een echte ziekte. Het probleem zit hem eerder in de dokterspraktijk." Artsen zijn gewend patiënten te behandelen vanuit diagnostische tests. Ze voelen zich meestal eerder oncomfortabel als het gaat om aandoeningen waar geen duidelijk antwoord op is, legt Liston uit. "Zoiets levert controversiële situaties op. Dat betekent niet dat het niet om een echte ziekte gaat, enkel dat er geen goede test voorhanden is," vult de dokter aan.

Studente Michelle Korthout kreeg anderhalve maand geleden de diagnose CVS. "Ik ben vorig jaar in augustus ziek geworden en in februari opgenomen in Gasthuisberg. Half maart heeft men mij dan laten weten dat ik CVS heb." Bij Korthout begon het met extreme vermoeidheid. Daarna kwamen er andere klachten bij. "Nu heb ik vooral last van erge spierpijn, hoofdpijn en misselijkheid. Momenteel kan ik ook bijna niets meer doen," vertelt ze. "De komende blokperiode ga ik ook geen examens meer afleggen. Ik hoop dat de situatie tegen september weer een beetje verbetert, zodat ik mijn schoolwerk kan verderzetten."

EEN ONZICHTBARE ZIEKTE

Ook Michelle kreeg te maken met de problematiek die de Wake-Up Callbeweging aankaart. "De eerste dokter die ik raadpleegde, weet mijn klachten aan wat stress en een mogelijke burn-out. Omdat ik me niet goed voelde bij die diagnose, besloot ik verder te zoeken. Ik had immers nog voldoende motivatie en levenslust, enkel de vermoeidheid was te sterk." De diagnose kwam voor haar dan ook als een opluchting. Michelle gaat verder: "Het moeilijkste is dat dit een onzichtbare aandoening is. Ik zie er niet ziek uit, wat het lastig maakt voor andere mensen om te kunnen vatten welke invloed het op mijn leven heeft."

Ook aan Heleen Mesellem is niets te zien. Een jonge vrouw van zesentwintig, schijnbaar in de fleur van haar leven. Die eerste indruk vervaagt echter snel eens ze aan haar verhaal begint. "Het is allemaal heel stilletjes begonnen. Ik was sneller moe en veranderde van een vat vol energie in iemand die toch wel erg snel vermoeid was. Tot mijn lijf een jaar geleden plots

helemaal kort sloot. Ik had een hele lange tijd koorts, had overal ontstekingen en viel een paar keer per dag gewoon flauw.” Heleen had echter niet het geluk een officiële diagnose te krijgen: “Ik ben een van die typische zaken die tussen alle medische vaststellingen valt. Eerst gaf men me antidepressiva, maar de pijn bleef. Op Gasthuisberg stelden ze vast dat ik CVS heb. Volgens hen moest ik zo snel mogelijk terug aan het werk, in combinatie met een paar sessies kinesitherapie. De lichamelijke klachten gingen echter niet weg. Uiteindelijk kreeg ik van mijn huisarts een antibioticakuur tegen de ziekte van Lyme. Na een paar weken heb ik verschil gemerkt, maar ik ben nog altijd zeer moe en heb overal nog heel veel spierpijn. Het meest frustrerende is dat ik effectief ziek ben, ook al ben ik niet officieel gediagnosticeerd. Uiteindelijk is je grenzen aanvaarden de enige oplossing die je hebt.”